

РЕШЕНИЕ

№ 8042

гр. София, 18.12.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 23.11.2015 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Ина Андонова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **9300** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК.

Образувано е по искова молба /ИМ/, подадена от Е. Х. Д., [ЕГН], с която са предявени иски с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, при условията на обективно кумулативно съединяване срещу Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, настъпили от нищожно Наказателно постановление /НП/№22-2200935/11.05.2009 г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С., от които: 1. претърпяна загуба в размер общо на 2 157,37 лева, която сума е формирана, както следва:1000 лева-глоба по НП; 388,11 лева-начислени лихви върху глобата от ЧСИ в хода на изпълнителното производство; 606 лева- разноски по изп.дело и 126,26 лева по чл.26 от Тарифата на ЧСИ и 2. пропуснатата полза в размер на 2800 лева, представляваща загуба на лихва върху депозит, по която е било образувано адм.дело №2250/2013 г. на АССГ. С Определение №2548/11.03.2013 г., АССГ е прекратил изцяло производството по делото, като е изпратил на основание чл.130, ал.4 от АПК, делото, в частта, по отношение на предявеното искане за възстановяване на събраната по НП №22-2200935/11.05.2009 г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“, глоба в размер на 1 000 лева и начислената върху нея лихва в размер на 388, 11 лева, на ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“-С., по подведомственост; На основание чл.135, ал.2 от АПК е изпратил делото, в частта на предявените иски за заплащане на обезщетение за вреди, представляващи: 1.претърпяна загуба общо в размер на 732,26 лева, от които 606 лева- разноски по изп.дело и 126,26 лева по чл.26 от Тарифата на ЧСИ и 2.

пропусната полза в размер на 2800 лева, представляваща загуба на лихва върху депозит на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, по подсъдност. Определението е било оставено в сила с Определение №7402/30.05.2013 г. по адм.дело №6386/2013 г. по описа на ВАС.

Пред Софийски районен съд е било образувано гр.дело №29763/2013 г., който с протоколно определение на 25.09.2014 г. е спрял производството по делото до произнасяне с тълкувателно постановление по т.д. №2/2014 г. на ВКС и ВАС. С Определение №42/03.07.2015 г., позовавайки се на ТП №2/2014 от 18.05.2015 г. на ОСГК на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС, СРС е прекратил производството по делото и го изпратил по подсъдност на АССГ. След постъпването му в АССГ делото е образувано под №9300/2015 г.

С ИМ и уточнението към нея в о.с.з. на 23.11.2015 г. ищцата чрез процесуалния си представител-адв.С. заявява, като основание на предявените иски бездействие на административнонаказващия орган досежно връчването на ищцата на НП №22-2200935/11.05.2009 г. и последващи действия, изразяващи се в образуването на изпълнително дело на база негоден изпълнителен титул, а именно НП, което не е връчено по надлежния ред на наказаното с него лице-ищцата, в случая.

Конкретно ищцата твърди, че през месец октомври 2011 г. получила покана за доброволно изпълнение от ЧСИ М. Б., с рег.№838 на К. на ЧСИ, с която била поканена да заплати сумата в размер на 2 157.37 лева по изп.дело №6950/2011 г., която била формирана по следния начин:1000 лева глоба по НП; 388.11 лева начислени от ЧСИ лихви върху глобата; 606 лева разноси по изп.дело и 163.26 лева суми по чл.26 от Тарифата на ЧСИ. Изпълнителното производство било образувано въз основа на НП №22-2200935/11.05.2009 г. на Д“ИТ“, което тя „никога преди това не била получавала“ и не знаела за съществуването му. Впоследствие се установило, че НП никога не й било връчвано-нито лично, нито при отказ. В този смисъл ИА „Главна инспекция по труда“ съзнателно си послужила с нищожен изпълнителен титул за образуването на изпълнително дело №695082011 г. на ЧСИ с рег.№838. В резултат на изпълнителното дело обаче била принудена да заплати посочената по-горе сума. Допълнителен вредоносен резултат от образуването на изпълнително дело се явявал обстоятелството, че било нарушено условието на срочния депозит, който ищцата имала в [фирма]. Малко преди изтичането срока по договора с банката, за удовлетворяването на вискателя по дело №6950/2011 г. на ЧСИ М. Б., срочният депозит бил нарушен, в резултат на което загубила дивидент в размер на около 1 400 евро.

В о.с.з. пред АС-София-град ищцата, чрез процесуалния си представител-адв.С. поддържа предявените иски и моли за уважаването им, като моли ответникът да бъде осъден да й заплати сумата в размер на 2157.37 лева, представляваща обезщетение за причинените й имуществени вреди, във вида на претърпяна загуба, представляващи разходите по изпълнително дело № №6950/2011 г. на ЧСИ рег №838 и сумата в размер на 2800 лева обезщетение за причинените й имуществени във вида на пропусната полза-лихва от депозит, от която ищцата е била лишена, като резултат от образуването на изпълнително дело. Претендира и присъждането на разноси общо в размер на 777 лева

Ответникът-ИА „Главна инспекция по труда“, чрез процесуалния си представител оспорва предявените иски и моли за отхвърлянето им, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Конкретно възражава, че ненадлежното връчване на

НП е относимо единствено за допустимостта на жалбата за оспорването му пред СРС, а такава не била подавана. В този смисъл не съществувал отменен административен акт. Неоснователно било и оплакването, че НП не било връчено на ищцата. С куриерска пратка на 10.11.2009 г. НП било получено на адреса на Е. Д., за която съществувала правната възможност да реализира правото си на защита чрез обжалването му пред СРС. Като не го оспорила, НП влязло в сила по реда на чл.64, б.„б“ ЗАНН. Съгласно чл.415а КТ за работодателя съществувало задължение да изплати наложената му имуществена санкция в 1-месечен срок от влизането в сила на НП. Поради неизвършването му, Дирекция „ИТ“-С. с писмо изх.№7440/05.10.2011 г. предала преписката за принудително изпълнение на ЧСИ. Поради това следвало да се приеме, че всички извършени действия са законосъобразни. В депозираните писмени бележки твърди, че иска по чл.45 ЗЗД се предявява само и единствено срещу физическото лице, причинило вредите. По административнонаказателно производство неможело да се доказва и да съществува вина, тъй като административнонаказващия орган /АНО/ и актосъставителят действали в кръга на предоставените им законови правомощия. Хипотетично за да се докаже вина по смисъла на чл.45 ЗЗД, то за АНО следвало да съществува умишъл, свързан с крайния резултат от вредата, а именно при издаването на НП да се е целяло лицето да получи по-малка сума от договорен депозит, който да намали неговия патримониум. Основанието на чл.49 ЗЗД било свързано с възлагане на работа в гражданския оборот, но не и в прилагането на административнонаказателна дейност. Ищцата не доказала причинени вреди вследствие на противоправно действие или бездействие на ИА „Г.“. Оспорва се и наличието на пряка причинно-следствена връзка, тъй като и АНО и ЧСИ действали законосъобразно.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на предявените искове.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с исковата молба твърдения, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Между страните е безспорно от фактическа страна, а се установява и от събраните по делото писмени доказателства и приетите заключения на вещите лица по извършените съдебно-счетоводна и съдебно-графическа експертизи, че между П. Б.“ АД и Е. Х. Д. на 08.10.2010 г. е подписано потвърждение на депозит по сметка В., със следното съдържание:тип на депозита: депозит „П.“; валута-Е.:34861.52; лихвен процент:4.00; лихва: 1413.83; сума в края на периода 36275.35 еур; дата на следващ падеж:08.12.2011 г. Потвърждението на депозита е неразделна част от рамков договор съгл. Закона за платежните услуги и платежните системи и има силата на договор за депозит. Съгласно сключеното от ищцата в съдебното производство Потвърждение, лихвата /дивидента/ върху направения депозит за едногодишен период от 08.12.2010 г. до 08.12.2011 г. е в размер на 1413.83 еур, с легова равностойност 2765.21 лева по фиксирания курс на БНБ. Малко преди изтичането на едногодишния период на 08.12.2011 г. договорът бил прекратен, тъй като станало плащане към ЧСИ.

Срещу ищцата Е. Х. Д. е бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ №22-2200935/29.01.2009 г. от главен инспектор при Д“ИТ“-С. за това, че в качеството си на управител на [фирма] не провела начален инструктаж на новопостъпил работник- нарушение по чл.281, ал.1 от КТ и. чл.9, ал.2, т.1 от Наредба

№3 за инструктажа на работниците и служителите по безопасност, хигиена по труда и противопожарна охрана /ДВ, бр.44/96 г./. АУАН е предявен и препис от него е връчен на Е. Х. Д., видно от отразеното в него, удостоверено с подписа на лицето срещу което е било повдигнато административнонаказателното обвинение. При връчване на акта е посочен адрес: [улица]. Въз основа на АУАН е било издадено НП№22-2200935/11.05.2009 г., с което на Е. Х. Д. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лева. В съответствие с твърденията на ответника, действително НП е било изпратено за съобщаване с писмо с обратна разписка чрез пощенски оператор [фирма]. От обратната разписка е видно, че писмото е било изпратено на адрес:гр.С., [улица], Е. Х. Д., управител на [фирма]. Като дата на получаване е вписана датата 10.11.2009 г. Обратната разписка съдържа и подпис за Е. Д., който в съответствие с приетото по делото заключение на вещото лице-графолог не е положен от нея. Върху НП е посочено, че същото е влязло в сила на 18.11.2009 г. на основание чл.64, б.“б“ ЗАНН, като не е ясно от кого е извършено това удостоверяване, тъй като липсват име и подпис за извършилото го лице.

До ищцата е била изпратена покана за доброволно изпълнение от ЧСИ рег. №838, от която се установява, че срещу нея е образувано изп.дело №20118380406950 за събиране на глобата в размер на 1000 лева, наложена с горе посоченото НП, заедно със законната лихва, считано от 18.11.2009 г., която към датата на съставяне на поканата-10.10.2011 г. е в размер на 388.11 лева, както и неолихвяема сума за разноси по изп. дело в размер на 606 лева и дължима сума по т.26 в размер на 163.26 лева или общо дължима сума в размер на 2 157.37 лева. Няма данни за датата на получаване на поканата за доброволно изпълнение от ищцата. Сумата в размер на 2157.37 лева е била заплатена от нея по сметка на ЧСИ с рег.№838, М. Б., видно от вносна бележка от 17.10.2011 г. При тези данни съдът обуславя извод и за това, че най-късно към 17.10.2011 г. ищцата безспорно е узнала за издадено срещу нея НП. Видно от собствените ѝ твърдения, същата не го е оспорила по реда на чл.63, ал.1 ЗАНН пред съответния районния съд, комуто делото е местно подсъдно-СРС, в случая /чл.59, ал.1 ЗАНН/. Не е оспорила и действията на ЧСИ, а е изпълнила доброволно, като е заплатила сумата, за която е била поканена от ЧСИ.

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Предявените иски са допустими

Процесуалната легитимация на двете насрещни страни следва единствено от правното твърдение на ищеца. Тя се обуславя от заявената ищеца принадлежност на спорното материално право- от претендираното или отричано от ищеца право. Поради това при проверката дали искът е предявен от и срещу надлежна страна, съдът изхожда от правото, което се претендира или отрича с исковата молба. За да бъде едно лице субект на процесуални правоотношения като страна, е необходимо то да съществува към момента на завеждане на иска и да притежава процесуална правоспособност. Това е условие за допустимост на исковия процес, доколкото не може да възникне процесуално правоотношение по отношение на лице, което не съществува или не притежава процесуална правоспособност. / Решение №5 от 6.06.2011 г. на ВКС по гр.д. №47№2010 г., III г.о., ГК по чл.280, ал.1, т.3 от ГПК./. Пасивната процесуална правоспособност по исковите за обезщетения по ЗОДОВ е ограничена от разпоредбата на чл.205 АПК, вр.чл.1, ал.2 ЗОДОВ, която предвижда, че искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто

незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" към министъра на труда и социалната политика е юридическо лице-чл.2, ал.1 от У. правилник на същата, поради което съдът приема, че искът е предявен срещу пасивно процесуално легитимиран ответник.

Вредите не се твърдят от издаването на незаконосъобразно НП, поради което неговата отмяна не е условие за допустимост на предявените иски - арг. от чл.204, ал.1 АПК и чл.63, ал.1 ЗАНН. Вредите се твърдят от бездействие на административнонаказващия орган досежно връчването на ищцата на НП №22-2200935/11.05.2009 г. и последващи действия, изразяващи се в образуването на изпълнително дело „на база негоден изпълнителен титул“, а именно НП, което не е връчено по надлежния ред на наказаното с него лице-ищцата, в случая. Дали вредите са настъпили при или по повод извършване на административна дейност или не, е въпрос, свързан със съществуването на спорното материално право и основателността, а не допустимостта на иска и по него съдът се произнася с решение. /В този смисъл е трайната непротиворечива съдебна практика: Определение № 11383 от 19.11.2007 г. на ВАС по адм. д. № 10834/2007 г., III о Определение № 7702 от 1.06.2011 г. на ВАС по адм. д. № 5340/2011 г., III о. Определение № 1173 от 25.01.2011 г. на ВАС по адм. д. № 16375/2010 г., III о. Определение № 10796 от 16.07.2013 г. на ВАС по адм. д. № 8934/2013 г., I о. и др./ С ТП № 2 от 19.05.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2014 г., ОСГК и Първа и Втора колегия на Върховния административен съд е преодоляна и противоречивата съдебна практика за подсъдността на спора на общите или на административните съдилища, като се приеме, че делата по иски за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания, включително и такива за присъждане на разноски в производството по обжалване, са подсъдни на административните съдилища. За квалифициране на иска като такъв по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ определяща е не правната природа на отменения акт, а основният характер на дейността на органа, негов издател. Независимо че наказателното постановление не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, определящо за квалификацията на иска за вреди по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, е обстоятелството, че актът се издава от административен орган, представлява властнически акт и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Неговото издаване е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност. Затова съдът не може да не посочи, че за него буди недоумение факта, че процесуалният представител на ответника до приключване на устните състезания по делото очевидно не съумя да установи вида на производството, по което следва да организира защитата му. Позоваването на нормите на чл.45 и чл.49 от Закона за задълженията и договорите в писмената защита по делото е израз на професионална некомпетентност. Недоумение буди и факта, че се твърди възникнало задължение за работодателя да заплати наложената му имуществена санкция, след като с НП е ангажирана отговорността на управителя на дружеството-работодател като физическо лице, за което му е наложено административно наказание „глоба“.

Разгледани по същество предявените иски са изцяло неоснователни, по следните

съображения:

В тежест на ищцата /чл.154, ал.1 от ГПК, вр.чл.144 от АПК/ е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от нея иск, а на съда- да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав /ФС/ на предявените иски с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, в конкретния случай в кумулативна даденост включва: 1. противоправно бездействие при изпълнение на административна дейност по смисъла на чл.256 и чл.257 АПК, изразяващо се в ненадлежащото връчване на ищцата на НП №22-2200935/11.05.2009 г. и последващи действия /чл.250 АПК/, изразяващи се в образуването на изпълнително дело „на база негоден изпълнителен титул“, а именно НП, което не е връчено по надлежния ред на наказаното с него лице-ищцата по делото; 2. имуществени вреди, във вида на: претърпяна загуба общо в размер на 732,26 лева, от които 606 лева- разноски по изп.дело и 126,26 лева по чл.26 от Тарифата на ЧСИ и пропуснатата полза в размер на 2800 лева, представляваща загуба на лихва върху депозит; 3.причинна връзка- вредите да са пряка и непосредствена последица от заявените с исковата молба бездействие и действие.

Липсата на който и да е от елементите на ФС обуславя неоснователността на предявените иски за обезщетение на неимуществени вреди изцяло.

Защита по чл. 1 от ЗОДОВ, във връзка с чл. 203-207 от АПК може да се получи в хипотезите, при които се претендират вреди в резултат на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи и длъжностни лица, принадлежащи към държавната или общинската администрация. Съгласно трайната съдебна практика, фактическо бездействие/действие по смисъла на чл.256, чл.257 и чл.250 АПК е налице, когато извършването на конкретно фактическо действие от административен орган е дължимо пряко от закона или друг нормативен акт. Не фактически, а правни са действията, които се състоят в изявления /удостоверителни или волеизявления/, а отказът да се извърши изявление е или административен акт /изричен или мълчалив-чл.58 АПК/, или отказ за административно-производствено действие, затова защитата срещу него е посредством оспорване на административните актове или по реда на чл.197 и сл. АПК.

В контекста на изложеното, извършването на действия по съобщаването на издаденото НП са фактически действия дължими по силата на закона. Съгласно чл.58, ал.1 и ал.2 ЗАНН, препис от наказателното постановление се връчва срещу подпис на нарушителя и на поискалия обезщетение; Когато нарушителят или поискалия обезщетение не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването. В съответствие с фактическите установявания по делото, от правна страна АССГ, 23-ти състав обуславя извод, че липсва надлежно връчване на НП, доколкото начина на връчването му е незаконосъобразен и в противоречие с чл. 178-180 НПК, приложими субсидиарно на основание препращащата разпоредба на чл.84 от ЗАНН. Пощата и нейните служители нямат качеството на „органи и лица“, чрез които е допустимо връчването на съобщения и книжа и не са сред изброените такива в чл.178 от НПК. Затова

АНО е следвало да изпрати свой служител, който да връчи срещу разписка оспореното НП при съобразяване с изискванията на чл.180, ал.1-ал.4 НПК и ако не намери лицето, наказано с НП или др. лице по чл.180, ал.2 НПК, което да поеме задължението да го предаде, и новият адрес му е неизвестен, да приложи чл.58, ал.2 от ЗАНН, а не както незаконосъобразно е постъпил-директно да го изпрати чрез пощенски оператор. Отделно от това, установи се по делото, че подписът поставен върху обратната разписка не е на ищцата срещу която е издадено НП, но по делото не се твърди и не е доказано това да е резултат от преки действия на длъжностно лице на ответника, което да е положило подпис за получател в обратната разписка. Затова съдът приема, че същата е била върната от пощенския оператор на АНО, оформена по начина по който изглежда по делото-с вписана дата и подпис за получател. Отговорността на държавата и общините по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, обаче, е обективна, поради което вината като субективно отношение, не е елемент от фактическия състав на предявените искове. В съдебното производство се установи и това, че АНО е приел връчването на НП за надлежно извършено на 10.11.2009 г., поради което и на основание чл.64, б."б", вр.чл.59, ал.2 ЗАНН-приел НП за влязло в сила на 18.11.2009 г. Въз основа на тази своя констатация, по твърдение на процесуалния представител на ответника, с писмо изх.№7440/05.10.2011 г. административно-наказателната преписка била предадена за принудително изпълнение на ЧСИ М. Б.. Глобата, наложена с НП е публично вземане /чл.162, ал.2, т.5, предл.2-ро ДОПК и нейното събиране може да бъде възложено на ЧСИ-чл.2, ал.2 от Закона за частните съдебни изпълнители. ЧСИ е образувал изпълнително дело и е изпратил покана за доброволно изпълнение до ищцата. Между страните е безспорно от фактическа страна, че след получаването на поканата е последвало доброволно изпълнение от страна на ищцата, с което нейното имущество е намаляло със заявените иски суми, представляващи претърпяна загуба и пропусната полза. Т.е. за доказан съдът намира и втория елемент на ФС на предявените искове с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Третият елемент на ФС на предявените искове- причинно-следствена връзка категорично обаче не е налице, по следните съображения:

Причинната връзка е обективен признак, защото съществува в обективната действителност независимо от желанията и волята на отделните лица, включително на извършителя на правонарушението /издателя на незаконосъобразния административен акт, съотв. извършителя на незаконосъобразното фактическо действие/бездействие при осъществяването на административна дейност/. Причинната връзка е едностранна и необходима. Едностранна е, защото само неправомерното поведение трябва да причинява вредата, но не и обратното. Необходима е, защото винаги след проявлението на неправомерното поведение се проявява вредата. Необходимо е вредата да е "пряка и непосредствена последица" от противоправното поведение, което приложимо по отношение на причинната връзка при всички видове правонарушения /деликт, договорно неизпълнение, административно нарушение, престъпление/. Прекият и непосредствен характер е присъща черта на причинната връзка. П. поведение изпълнява ролята на необходимо условие, без което вредата не би се проявила.

Причинната връзка между противоправното поведение и вредата като факт от действителността трябва да бъде доказана във всеки конкретен случай.

Поканата/съобщението за доброволно изпълнение /чл.277 АПК, съотв.чл.221, ал.1 ДОПК/ не предизвиква самостоятелно правни последици. Характерът на поканата за доброволно изпълнение е уведомителен и подготвителен по отношение на започналия процес за принудителното изпълнение на влязъл в сила административен акт. Основната функция на поканата е да се даде възможност на длъжника да изпълни доброволно задължението си преди да се пристъпи към принудително осъществяване на разпоредените с акта правни последици. /В този смисъл: Определение № 5151 от 11.05.2015 г. на ВАС по адм. д. № 3478/2015 г., II о.; Определение № 731 от 21.01.2015 г. на ВАС по адм. д. № 433/2015 г., I о.; Определение № 15183 от 18.11.2011 г. на ВАС по адм. дело № 13725/2011 г.; Определение № 5707 от 26.04.2011 г. на ВАС по адм. дело № 12867/2010 г.; Определение № 11830 от 12.10.2009 г. на ВАС по адм. дело № 6103/2009 г.; Определение № 13341 от 09.11.2009 г. на ВАС по адм. дело № 13990/2009 г.; Определение № 3562 от 17.03.2009 г. на ВАС, постановено по адм. дело № 14440/2008 г. Определение № 1508 от 31.01.2013 г. на ВАС по адм. д. № 15338/2012 г., VII о.; Определение № 2023 от 24.02.2015 г. на ВАС по адм. д. № 892/2015 г., VII о. и др./.

Дори и да беше действие по принудително изпълнение, то пак би липсвала пряка причинно-следствена връзка- причинената вреда, настъпила чрез доброволното плащане на сумите, предмет на поканата, не е необходима и неизбежна пряка последица от заявеното бездействие и действие-ненадлежното връчване на НП и изпращане на административнонаказателната преписка за събиране на глобата от ЧСИ. Така, както твърди и защитата на ответника, надлежното или ненадлежно съобщаване на НП е относимо само към началния момент на срока по чл.59, ал.2 ЗАНН за оспорване на НП, но не и към неговата законосъобразност /Отделно от това НП не може да бъде нищожно-арг.чл.63, ал.1, изр.1-во от ЗАНН и чл.348 и чл.354 от НПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН/. При липса на надлежно съобщаване не е започнал да тече срокът за оспорване на НП. По делото се установи, че ищцата със сигурност е узнала за издаденото НП при получаване на поканата за доброволно изпълнение. Видно е, че същата се е снабдила с препис от НП, тъй като го е приложила към исковата молба. Следователно от този момент ищцата е могла да оспори НП пред СРС и вместо да изпълнява доброволно-да поиска прекратяване като преждевременно образуването или спиране на производството по принудително изпълнение до приключване на съдебното производство по оспорване на НП с окончателен съдебен акт, а при отказ производството по принудително изпълнение да бъде прекратено/спряно-да обжалва постановлението на ЧСИ. Като не го е направила, с бездействието си да упражни правото си на оспорване, тя е позволила на НП да влезе в сила, с което е санирала последиците от незаконосъобразните фактически действия по съобщаване на НП и преждевременното изпращане на административнонаказателната преписка на ЧСИ за принудително събиране на глобата.

Липсата на елемент от фактическия състав на предявените искове-пряка и

непосредствена причинна връзка между заявеното основание на предявените иски и претърпените вреди обуславя неоснователността на исковата претенция. По отношение претенцията за заплащане на сумата от 1000 лева, представляваща наложената глоба и сумата в размер на 388.11 лева лихви върху глобата, допълнително следва да се посочи и това, че производството по нея е прекратено с влязлото в сила на 30.05.2013 г. Определение №2548/11.03.2013 г. по адм.дело І№2250/2013 г. на АССГ и делото в тази му част е изпратено по подведомственост на „Д.“-С., поради което и съдът не дължи произнасяне по нея.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.2 ЗОДОВ, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да бъде уважено. Нормата чл.78, ал.8 ГПК, вр.чл.144 от АПК нито определя размер на възнаграждението, нито препраща към Наредба №1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, което означава, че съдът следва да го присъди в полза на организацията по своя преценка, като отчете обема и качеството на положения от юрисконсулта труд. /Решение №8044/01.07.2015 г. по адм.д. №961982014 г. на ВАС, ІІІ о./ В тази връзка и като съобрази предмета на спора и обстоятелството, че по делото е проведено едно открито с.з. пред АССГ, качеството на положения от юрисконсулт С. труд, съдът определя размера на юрисконсултското възнаграждение за осъществената защита на ответника в размер на 150 лева

Мотивиран така Административен съд София град, ІІ о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ИЗЦЯЛО предявените от Е. Х. Д., [ЕГН] обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ срещу Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ за осъждане на ответника да заплати обезщетение за имуществени вреди, представляващи: 1. претърпяна загуба общо в размер на 732,26 лева, от които 606 лева- разноски по изп.дело и 126,26 лева по чл.26 от Тарифата на ЧСИ и 2. пропуснатата полза в размер на 2800 лева, представляваща загуба на лихва върху депозит, настъпили от бездействието на административнонаказващия орган-директорът на Дирекция „Инспекция по труда“-С. относно връчването на ищцата на издаденото срещу нея НП №22-2200935/11.05.2009 г. и последващи действия, изразяващи се в образуването на изпълнително дело въз основа на невлязло в сила наказателно постановление-преди връчването му на ищцата.

ОСЪЖДА Е. Х. Д., [ЕГН] да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, [населено място], [улица] сумата в размер на 150 /сто и петдесет / лева, разноски за съдебното производство.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: